

[Lysholt Hansen.]

650 mill. kr. er til lovgivning, som vi stemte for så godt som alle sammen herinde i folketingsssamlingen 1966-67, og 350 mill. kr. er stigningen i lovbundne tilskud. Endelig er så 450 mill. kr. afsat til udvidelse af virksomheden og 50 mill. kr. til ny lovgivning i det kommende år, altså i den samling, vi er inde i.

Den største stigning ud over løn- og pristigningerne, som altså er det halve af alle udgiftsstigningerne, hidrører altså fra de love, vi har vedtaget her i folketinget for så kort tid siden, og det må vi naturligvis have i tankerne, når vi nu skal forsøge at spare. Jeg vil gerne sige, at vi har også i vort parti den opfattelse, at det kan blive nødvendigt også at ændre bestående love, vi er villige til at drøfte det, vi må se på tingene fordomsfrit, hvis vi mener noget med vore besparelestanker. Men jeg må måske i denne forbindelse have lov at sige, at hr. Poul Møller nævnte her forleden dag som en af sine muligheder vejudgifterne, og det er rigtigt, at de har en stærk stigning, og at der er besparelsesmuligheder dér, men jeg må måske have lov at erindre om, at de store stigninger er jo stigninger i refusionerne til kommunerne, og da regeringen i sidste folketingsssamling bare annoncerede, at man kunne tænke sig at sætte tilskudsprocenten ned, blev der, det ved jeg, i denne sal bogstavelig talt oprør, og man slog med det samme kors for sig; der kunne ikke være tale om at nedsætte tilskudsprocenten fra 85 til 75. Man brugte alle mulige irrelevante undskyldninger, måske også nogle relevante; men det er svært, så snart det berører lovgivningsarbejdet. Men heller ikke på dette felt er vi for vort partis vedkommende uimodtagelige; vi er villige til at drøfte sagen hvis vi kan finde punkter, hvor vi mener, at også lovgivningen med rimelighed kan ændres.

Vi må gøre os klart, at den stigning på 650 mill. kr., jeg har nævnt, og de 350 mill. på de lovbundne tilskud indsnævrer vore besparelsesmuligheder meget. Det vil nok

sige, at vore besparelsesanstrengelser må koncentrere sig om visse poster på driftsbudgetterne, og så er det jo begrænset, hvad der er af muligheder. Det må derudover dreje sig om de 200 mill. kr., der er afsat i merudgift på investeringsbudgetterne, og hvis vi skal til at røre ved anlægsudgifterne, så er spørgsmålet, hvor meget vi sparer. Derfor kan det godt være — selv om vi altså ikke sparer noget på lang sigt — at det er rigtigt at udskyde noget, men vi må gøre os klart, at det vil i alt væsentligt være udskydelser, det kommer til at dreje sig om.

Endelig er der tilbage som områder, der kan ses på, påregnet 200 mill. kr. i merudgift til forskning, højere uddannelse, forsorg, sundhedsvæsen og forskellige kulturelle formål. Ja, også det må vi naturligvis se på, men jeg tror på forhånd, med den indstilling, der er hos alle partier her i tinget, at her vil det blive vanskeligt at nå resultater.

Budgettet indeholder betydelige personaleudvidelser, og disse personaleudvidelser finder jeg, at vi, helt på linje med det, vi sagde i tillægsbetænkningen sidste år, må arbejde meget intenst med. Det er jo nemlig sådan, at hver eneste gang der ansættes en ny person, er det ikke alene et spørgsmål om løn, men det er måske også et spørgsmål om større udgifter til lokaler, til apparatur og til øvrigt personale, og derfor må vi nok se nogenlunde at få gjort op, hvor meget forskellige typer af ansatte akademikere og andre kræver af følgeudgifter, for virkelig at kunne bedømme, om der er rimelighed i ansættelserne. Endvidere ville jeg meget gerne have, om vi med finansministeren i finansudvalget snarest kunne drøfte det spørgsmål, om der finder den helt rigtige koordinering sted mellem det arbejde, der foregår i lønningsrådet, og det arbejde, der foregår i finansudvalget, for lønningsrådet har jo i hvert fald ikke den mulighed, som vi har i finansudvalget for at bedømme de følgeudgifter, der kommer, og sætte dem i relation til udgiften ved en stillings opret-